

Šestý dopis ze Zimbabwe

Červnové pozdravení z jižní polokoule k vám putuje v období mnohých změn, jimiž nyní společně se salesiánskou komunitou žijeme. První veliká změna nás čeká již příští týden. Opustí nás současný rektor komunity, charismatický otec Chota, a vydá se na své nové působiště v Harare. Po šesti letech strávených ve Hwange jsou na něj lidé tolik zvyklí, že nyní přijíždějí ve velkém množství do Don Bosca, aby je stihl před odjezdem oddat, aby jim poskytl poslední duchovní rozhovor nebo aby rychle pokřtil jejich dítě. Navíc se otec snaží dokončit všechny započaté úkoly a zanechat po sobě vše v pořádku, takže například dokončuje práce na stavbě kapličky, organizuje vymalování kdečeho či dává nové kachličky do farní kanceláře. A tak je Chota ještě více zaneprázdněný než před pár měsíci. Zároveň se začíná balit, takže po domě shání své věci a před jeho pokojem se pomalu rozrůstá stoh knih a krabic. My jsme s ním prožívali hlavně rozloučení ve škole. Slavili jsme nádhernou společnou mši, předali mu dárky, pojedli bohatý oběd a shlédli perfektní studentské divadlo na

Mše svatá na rozloučení s naším rektorem

Boska", které studenti připravili s patřičnou dávkou recese. Ani my jsme nezapomněli a připravili si asi hodinový program s různými aktivitami. Kvůli vpravdě africké organizaci dopoledne se na něj ale nedostalo, takže čeká na další příležitost.

Další velkou změnou bude odchod druhého kněze a ředitele školy v jedné osobě, otce Eustace. Bude s námi už jen do srpna, a tak si musíme pořádně užít jeho veselé povahy. Dokáže udělat vtipnou show z jakékoliv situace a vytváří dobrou náladu. Bude nám chybět, ale škole se nejspíš uleví – většinu času totiž místo ředitelování hraje šachy.

Do komunity přibyli i dva noví bratři, Prince a Simbarashe – oba studují v Keni a každé prázdniny musejí strávit měsíc či dva v některém ze salesiánských center. Díky nim se rozhodně nenudíme a při společných jídlech je legrace.

Nejvíce ale oceňujeme jejich pomoc v oratoři, kde hlavně o nedělích bývá pěkně živo. Nejnáročnější byla oslava Dne dětí. Chtěli jsme připravit něco speciálního. Vymysleli jsme hru "Oratorní trh", po celém areálu poschovávali přes tři tisíce "oratorních dolarů" a nachystali prodejní pult se sladkostmi, korálky, náramky a různými hračkami dovezenými z domova, doplněnými o trička z italských charitativních zásilek. Ačkoliv hra byla maximálně flexibilní, Afrika nás opět zaskočila. Tu neděli je totiž svátek Božího těla, takže po mši, kterou

Oratorní trh v plném proudu

otec Chota "zkrátil" na pouhé tři hodiny, následovalo ještě procesí se čtyřmi zastaveními u oltářů postavených u cesty. To už jsme vzdali a šli čekat do oratoře na děti. Nekatolíků přišlo tentokrát málo – nicméně se hned pustili do hledání oratorních penížků. Procesí Božího těla trvalo extrémní tři hodiny, takže děti z farnosti přivezl otec nákladákem až ve chvíli, kdy už byly skoro všechny dolary vysbírané. Díky improvizaci a pomoci bratra Prince se však podařilo děti zavřít v jedné z učeben a rozházet po areálu nové peníze. Ceny si tak nakonec odnášeli všichni a dodnes se děti ptají, zda bude příští víkend zase "trh".

Novinkou v oratoři je, tedy lépe řečeno měla by být, spolupráce s nadšenou místní dobrovolnicí Sandrou. Oslovila nás asi před třemi týdny, zda by nám mohla pomáhat v naší práci. První den s dětmi byla perfektní, dokonce se ptala, jestli si může připravit nějaké hry a aktivity. Vyklubala se z ní ovšem typická africká povaha – od té doby jsme ji viděli pouze jednou, když se objevila v oratoři se slovy "Jejda, dneska jsem přišla pozdě..." a za půl hodiny zmizela.

Procesí na svátek Božího těla

Ve škole byly poslední týdny poměrně náročné. Po prvních čtrnácti dnech zkoušek se pomalu začala rozjíždět výuka. Slovo pomalu je zde namístě, stále jsme totiž ztráceli čas psaním opravných či náhradních testů se studenty, kteří propadli či kvůli finančním problémům nastoupili později. Zkoušky se zdály nekonečné, dotlačit studenty přes padesátiprocentní hranici do stavu "prošel" stálo hodně práce a času. Organizovali jsme doučování, kopírovali studijní texty a vytvářeli druhé či dokonce třetí varianty testů. Už zase (pokolikáté?) jsme s evropskou pílí pohořeli. Na poradě učitelského sboru, která se musela rozdělit do dvou dnů a celkově trvala šest a půl hodiny, se odhlasovalo, že žádné opravy nebudou. Chvíli nám trvalo pochopit, jak tedy naši studenti mohou projít. Bylo nám vysvětleno, že je to úplně jedno. Akorát se budou muset víc snažit při státních zkouškách v listopadu. A i kdyby u nich propadli, stejně budou mít v ruce alespoň certifikát o absolvování naší školy. Jak může někdo vystudovat, i když propadl, nám jasné není, nicméně zimbabwský vzdělávací systém takhle funguje.

Paviáni nás v období sucha navštěvují častěji

Přesto se něco ve škole přece zlepšilo – zájem studentů o úklid jejich vlastních tříd. Začali jsme totiž na dveře nejhorších učeben věšet obrázky vepřίκů – některé místnosti totiž skutečně připomínaly chlívek.

Poslední novinkou je, že již přišla opravdová zima. Likvidujeme okolní buš, která se v období dešťů nebezpečně rozrostla, a častěji nás také navštěvují paviáni. Co dalšího přinese období sucha, tím se necháme překvapit...